

РЕШЕНИЕ

№ 62

София, 23 май 2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети март през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА

2. БИСЕР ТРОЯНОВ

при секретаря Кристина Павлова и с участието на прокурора Стелияна Атанасова разгледа докладваното от съдия Захарова наказателно дело № 1253 по описа за 2017 г.

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационна жалба на защитника на подсъдимия В. М. (V. M.), румънски гражданин, срещу решение № 171 на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, II състав, постановено на 18.04.2017 г. по ВНОХД № 1363/2016 г. по описа на същия съд.

В касационната жалба на защитника е залегнало искане за изменение на въззивното решение и намаляване на наказанието на подсъдимия М. като явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 5, т. 1 във вр. с ал. 1, т. 3 от НПК. Защитникът е мотивирал възраженията си с необходимостта да бъдат взети предвид следните обстоятелства, които налагат занижаване на определените санкции: подсъдимият бил румънски гражданин, с чисто съдебно минало, липсвали данни същият да е с трайно престъпно поведение и личност с висока степен на обществена опасност, не били налице отрицателни характеристични данни, подкупът бил в нисък размер, а характерът на деянието се явявал инцидентен. По тези съображения касаторът отчита за прекомерно високо наложеното наказание от две години лишаване от свобода и предлага да бъде намалено, като счита, че заедно с кумулативно наложеното наказание, лишаването от свобода в по-нисък размер ще повлияе достатъчно превъзпитателно и възпиращо върху подсъдимия.

В съдебно заседание на касационната инстанция подсъдимият В. М. не се явява, редовно призован. Неговият защитник адв. В. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения.

Представителят на ВКП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, тъй като определеното наказание съответства на тежестта на престъплението, извършено пред полицейски участък и униформени служители, което сочи на висока обществена опасност на деянието.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

С присъда от 01.12.2016 г., постановена по НОХД № 1755/2016 г. Софийският градски съд, наказателно отделение, VII състав признал подсъдимия В. М., румънец, румънски гражданин, за виновен в това, че на 17.12.2015 г. в [населено място], кв. Б., в полицейско управление „К.“, дал подкуп на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение (полицейски орган) Т. Т. К. - командир на отделение в 02 група, трети сектор ОСПС СДВР – пари в размер на 200.00 лв., за да не извърши действия по служба (при извършване на проверка да не го задържи на основание чл. 72 ал.1 от ЗМВР), поради което и на основание чл. 304а, пр. 3 във вр. с чл. 304, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказания две години лишаване от свобода и глоба в размер на две хиляди лева. На основание чл. 66 от НК съдът отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от пет години. Предметът на подкупа бил отнет в полза на държавата на основание чл. 307а от НК, а на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият бил осъден да заплати направените по делото разноски.

По жалба на подсъдимия В. М. срещу първоинстанционната присъда е било образувано ВНОХД № 1363/2016 г. по описа на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, II състав, като с атакуваното решение № 171 от 18.04.2017 г. въззивният съд изменил присъдата и намалил размера на наказанието глоба на хиляда лева.

Касационната жалба е допустима – подадена е от процесуално легитимирана страна по чл. 349, ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 253, т. 2 от НПК, в законоустановения от чл. 350, ал. 2 от НПК срок, срещу акт, подлежащ на касационно обжалване съгласно чл. 346, т. 1 от НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба на защитника на подсъдимия В. М. е неоснователна.

ВКС не установи наличие на релевираното от касатора основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК – явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание.

При индивидуализацията на отмереното по отношение на осъдения М. наказание лишаване от свобода изчерпателно и всестранно е бил оценен комплексът от смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, като са били отчетени относителната тежест и значение на всеки фактор. Въззивната инстанция е констатирала пълнота и вътрешна непротиворечивост в аргументацията на СГС по въпроса за реализацията на наказателната отговорност на подсъдимия с оглед приетите за смекчаващи обстоятелства чисто съдебно минало на извършителя и инцидентния характер на деянието. Съобразил е, че възрастта на дееца и неговата националност в конкретния случай нямат правно значение, а размерът на подкупа е отнесъл към тежестта на престъплението. Взел е под внимание начина на осъществяване на деянието – предметът на подкупа е бил поставен от подсъдимия в джоб на униформеното облекло на полицейския орган, пред полицейското управление, в което работел и в присъствието на други негови колеги, също полицейски служители, които обстоятелства завишават обществената опасност на извършената престъпна проява. Посочените в касационната жалба обстоятелства са обсъдени от въззивната инстанция и съобразени при определянето на конкретните санкции. Те не налагат съществена промяна в изводите на съда за допълнително занижаване на двете наказания и техните размери. Поради това може само да се обобщи, че липсва очевидна диспропорция между наложеното на подсъдимия М. наказание и обществената опасност на деянието и дееца, обусловена от несъответна и неизчерпателна преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. Определеното спрямо него по правилата на чл. 54 от НК наказание лишаване от свобода е индивидуализирано при съществен превес на смекчаващите обстоятелства за срок, близък до минималния предвиден за състава по чл. 304а, ал. 1 от НК. Наказанието съответства на тежестта на извършеното престъпление и на личността на извършителя, поради което допълнително смекчаване на санкцията би се явило необосновано снизходително, не би постигнало адекватна реализация на нито една от целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК, и би създавало усещане за безнаказаност у подсъдимия и в обществото.

В аспекта на касационното основание по чл. 348, ал. 5, т. 1, вр. ал. 1, т. 3 от НПК ВКС преценява като правилни доводите на съдебните инстанции да наложат на подсъдимия М. наказания от две години лишаване от свобода при приложение на института на условното осъждане и хиляда лева глоба.

С оглед изложените съображения настоящият състав на ВКС счита, че в рамките на възложената компетентност и предоставените от закона правомощия следва да остави в сила атакувания съдебен акт на САС по ВНОХД № 1363/2016 г., с който е изменена присъда от 01.12.2016 г., постановена по НОХД № 1755/2016 г. по описа на СГС.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 171 от 18.04.2017 г., постановено по ВНОХД № 1363/2016 г. по описа на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, II състав.

Настоящото решение не подлежи на протестиране и обжалване.

На подсъдимия В. М. (V. М.) да се предостави писмен превод на решението на касационната инстанция на румънски език.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.